

F. L.-Né Második Férje



Második férjem, László (Budapest, 1911 -- Budapest, 2005), 1942-ben.

1948-ban ismerkedtünk meg egy közös ismerős családnál.

Édesapja igen jó nevű festőművész volt, Münchenben tanult, a müncheni iskolához tartozott, képe itt látható falon. Olyan hirtelen halállal halt meg, mint az első férjem. Laci a Műegyetemet végezte, a gépészmérnöki karra járt, később olajkutatásra specializálódott, haláláig ezen a területen dolgozott. Ő tervezte Algyőt.

Egyetem után vonult be katonának, mert nem tudott elhelyezkedni. Pedig nem volt zsidó, de ő sem tudott elhelyezkedni. Repülő szeretett volna lenni, de az édesanyja a kapcsolataival kijárta, hogy

nem lett repülő, mert félt, hogy lezuhan a fia. Így lett harckocsizó. Budapesten kapta a kiképzést. Ezen az egyenruhás fényképén látható, hogy nagyon hamar már nemcsak egyszerű önkéntes volt, hanem őrzető, ha igaz, két csillagja volt. Akkor küldték ki a frontra, amikor már teljesen felesleges volt. Nevezetesen, harckocsizni a Kárpátokba! Jó katona volt. Egyszerűen a harckocsi érdekelte.

Egyszer Laci édesanyja és az első felesége látogatóban volt a Márvány utcában a rokonaiknál. Egyébként kint laktak Pestszentlőrincen. Pár más családtaggal összezsúfolódva egy autóban próbáltak Pestre átjutni, mert ott már bent voltak az oroszok. Menekültek haza, amikor is fölrobbantották alattuk a Margit hidat. Az édesanyja meghalt, a felesége még ki tudott úszni valahogy, kimentették, hogy röviddel azután egy autóbaleset áldozata legyen.

Amikor a családjával ez a tragédia történt, akkor ő a klinikán feküdt. Nem is volt tudomása minderről. Már nem harcolt a hazáért. Bent feküdt a Belgyógyászati Klinikán tüdőlövéllel.

Amikor megismerkedtünk, akkor került ki két és fél év után a kórházból. A háborús sérüléseinek következtében az egyik lába jóval rövidebb lett, mint a másik. Negyvenkilenc darabra tört el. Úgyhogy egy életre megnyomorodott. Egy akna robbant előttük Aradnál. Fölhozták Pestre, mert itt volt egy speciális klinika, amelyik foglalkozott az ilyen súlyos törésekkel, úgyhogy két évig feküdt ott, mire összeoperáltak neki egy sarkat.

1949. március másodikán házasodtunk össze. Ugyanott, ahol az előző esküvőm volt. Ugyanolyan csendesen, mint az első. Nem is igen volt már a férjemnek élő rokona.

Nem volt ez nagy szerelem, talán az ő részéről eleinte igen. Ez egy békés pajtási viszony volt. Mind a ketten súlyosan sérültek voltunk. Sőt, mind a hárman, akik ebben szereplők vagyunk -- hiszen a fiam is, akit sajátjaként imádott, első házasságából gyereke nem született --, mind a hárman súlyosan sérültek voltunk.

Nagyon durva lesz, amit most mondok. Én azért mentem férjhez, hogy a fiamnak apja legyen. És lett apja. Ez volt a nagy kötés. A fiam az apját jobban szerette, amíg élt, mint engem. Egészen elhalványodott benne az édesapjának még az emléke is. Nagy apa--fiú kapcsolat lett, szinte hihetetlen. A férjemnek a jelleme, a viselkedése, a velem való bánásmódja is egyedülálló volt. Talán úgy jellemezhetném, ami ma nem szokás ugyan, hogy tetőtől talpig úr volt. A férjem imádta a fiamat. Fölajánlotta neki a nevét, de ő ezt az egyet nem akarta. Halála után mindent neki hagyott.

A mi házasságunk minden nagyobb zökkenő nélkül tartott sok-sok évig, 2005 novemberéig. Agy- és szívembóliát kapott. Összesen három vagy négy hétig volt beteg. Itthon volt, felváltva ápoltuk a fiammal, éjjel és nappal. Csak az utolsó három napot töltötte kórházban, de fia ott is vele volt haláláig. Nagyon szerette az apját.

Itt van eltemetve a Farkasréti temetőben. Az egész családja. Ő szegény mindig azt mondta, hogy jobb szeretné, ha elégetnék, én pedig azt gondoltam, miután a család régi, klasszikus, budai polgárcsalád volt, ha más nem, legalább egy ilyen temetés kijár neki. Nekem jó lesz a skatulya is, és azt ráteszik a sírjára.

